

שופר של ראש השנה מופיע ב'דרשות לר"ה תשס"ה

(1) תהילים צח'

א מזמור שירו ליהנה שיר חדש כי-נפלאות עשה הושיעה-לו מינו וזרוע קדשו: ב הודיע יהנה ישועתו לעיני הגוים גלה צדקתו: ג זכר חסדו ואמונתו לבית ישראל ראו כל-אפסי-ארץ את ישועת אלהינו: ד הריעו ליהנה כל-הארץ פצחו ורננו וזמרו: ה זמרו ליהנה בכנור בכנור וקול זמרה: ו בחצצרות וקול שופר הריעו לפני המלך יהנה: ז ירעם הים ומלאו תבל וישבי בה: ח נהרות ומחאו-כף יחד הרים ירננו: ט לפני-יהנה כי בא לשפט הארץ ישפט-תבל בצדק ועמים במישרים:

1 א) ברכות יב:

אמר רבה בר חיננא סבא משמיה דרב: כל העושה דבר עבירה ומתבייש בו - מוחלין לו על כל עונותיו, שנאמר: למען תזכרי ובשת ולא יהיה לך עוד פתחון פה מפני כלמתך בכפרי לך לכל אשר עשית נאם ה' אלהים. - דילמא צבור שאני? - אלא, מהכא: ויאמר שמואל אל שאול למה הרגתני להעלות אתי, ויאמר שאול צר לי מאד ופולשתים נלחמים בי וה' סר מעלי ולא ענני עוד גם ביד הנביאים גם בחלמות ואקראה לך להודיעני מה אעשה, ואילו אורים ותומים לא קאמר - משום דקטליה לנוב עיר הכהנים. ומנין דאחילו ליה מן שמיא - שנאמר (ויאמר שמואל אל שאול מחר) [ומחר] אתה ובניך עמי, ואמר רבי יוחנן: עמי - במחיצתי. ורבנן אמרי, מהכא: והוקענום לה' בגבעת שאול בחיר ה', יצתה בת קול ואמרה: בחיר ה'.

(2) פרשת יתרו - קבלת התורה

י ויאמר יהנה אל-משה לך אל-העם וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלתם: יא והיו נכנים ליום השלישי כי ביום השלישי ירד יהנה לעיני כל-העם על-הר סיני: יב והגבלת את-העם סביב לאמר השמרו לכם עלות בהר ונגע בקצחו כל-הנגע בהר מות יומת: יג לא-תגע בו יד כי-סקול יסקל או-ירה יירה אם-בהמה אם-איש לא יחיה במשך היבל המה יעלו בהר: יד וירד משה מן-ההר אל-העם ויקדש את-העם וכבסו שמלתם: טו ויאמר אל-העם היו נכנים לשלשת ימים אל-תגשו אל-אשה: טז והיו ביום השלישי בהית הבקר והיה קלת וברקים וענן כבד על-ההר וקל שפר חזק מאד ויחרד כל-העם אשר במחנה: יז ויוצא משה את-העם לקראת האלהים מן-המחנה ויתיצבו בתחתית ההר: יח והר סיני עשן כלו מפני אשר ירד עליו יהנה באש ויעל עשנו כעשן הכבשן ויחרד כל-ההר מאד: יט והיה קול השפר הולך וחזק מאד משה ידבר והאלהים יעננו בקול: כ וירד יהנה על-הר סיני אל-ראש ההר ויקרא יהנה למשה אל-ראש ההר ויעל משה:

...טו וכל-העם ראים את-הקולת ואת-הלפידים ואת קול השפר ואת-ההר עשן וירא העם וינעו ויעמדו מרחק: טז ויאמרו אל-משה דבר-אתה עמנו ונשמעה ואל-ידבר עמנו אלהים פן-נמות: יז ויאמר משה אל-העם אל-תיראו כי לבעבור נסות אתכם בא האלהים ובעבור תהיה יראתו על-פניכם לבלתי תחטאו:

(3) בראשית פרק ג'

והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהנה אלהים ויאמר אל-האשה אף כי-אמר אלהים לא תאכלו מכל עץ הגן: ב ותאמר האשה אל-הנחש מפרי עץ-הגן נאכל: ג ומפרי העץ אשר בתוך-הגן אמר אלהים לא תאכלו ממנו ולא תגעו בו פן תמתו: ד ויאמר הנחש אל-האשה לא-מות תמתו: ה כי ידע אלהים כי ביום אכלכם ממנו ונפקחו עיניכם והייתם כאלהים ידעי טוב ורע: ו ותרא האשה כי טוב העץ למאכל וכי תאוה-הוא לעיניו ונחמד העץ להשכיל ותקח מפריו ותאכל ותתן גם-לאישה עמה ויאכל: ז ותפקחנה עיני שניהם וידעו כי עירמם הם ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם חגרת: ח וישמעו את-קול יהנה אלהים מתהלך בגן לרוח היום ויתחבא האדם ואשתו מפני יהנה אלהים בתוך עץ הגן: ט ויקרא יהנה אלהים אל-האדם ויאמר לו איפה: י ויאמר את-קלך שמעתי בגן ואירא כי-עירם אנכי ואחבא:

(4) גמ' נדרים כ.

תניא בעבור תהיה יראתו על פניכם זו בושה לבלתי תחטאו מלמד שהבושה מביאה לידי יראת חטא מיכן אמרו סימן יפה באדם שהוא ביישן אחרים אומרים כל אדם המתבייש לא במהרה הוא חוטא ומי שאין לו בושת פנים בידוע שלא עמדו אבותיו על הר סיני